

Scrisoarea III

La un semn,un țărnam de altul,legându vas de vas,se leagă
Și în sunet de fanfare trece oastea lui întregă;
Ieniceri,copii de suflet ai lui Alah și spahii
Vin de-ntunecă pământul la Rovine în câmpii;
Răspîndindu-se în roiuri,întind corturile mari...
Numa-n zarea depărtată sună codrul de stejari.

Iata vine-un sol de pace c-o năframă-n vîrf de băț.
Baiazid,privind la dîsul ,îl întrebă cu dispreț:
-Ce vrei tu?

-Noi?Bună pace!Și de n-or fi cu bănat,
Domnul nostru-ar vrea să vază pe măritul împarat.
La un semn deschisă-i calea și s-apropie de cort
Un bătrîn atît de simplu,după vorbă,după port.
-Tu ești Mircea?

-Da-mpărate!

-Am venit sa mi te-nchini.

De nu, schimb a ta coroană într-o ramură de spini.
-Orice gînd ai împărate,și oricum vei fi sosit,
Cît suntem încă pe pace,eu îți zic:Bine-ai venit!
Despre partea închinării însă,doamne,să ne ierți;
Dar acu vei vrea cu oastea și război ca să ne cerți
Ori vei vrea să faci întoarsă de pe-acuma a ta cale,
Să ne dai un semn și nouă de mila măriei-tale...
De-o fi una de-o fi alta...Ce e scris și pentru noi,
Bucuroși le-om duce toate,de epace de-i război.
-Cum?Cînd lumea mi-e deschisă, a privi gîndesti că pot
Ca întreg aliotmanul să se-mpiedice de-un ciot?
O,tu nici visezi,bătrîne,cîți în cale mi s-au pus!
Toată floarea cea vestită a întregului apus,
Tot ce stă în umbra crucii,împărați și regi s-adună
Să dea piept cu uraganul ridicat de Semilună.
S-a-mbrăcat în zale lucii cavalerii de la Malta,
Papa cu-a lui trei coroane,puse una peste alta,
Fulgerele adunat-au contra fulgerului care
În turbarea-i furtunoasă a cuprins pământ și mare.
N-au avut decît cu ochiul ori cu mîna semn a face

Și Apusul își împinse toate neamurile-ncoace;
Pentru-a crucii biruință se mișcă rîuri-rîuri,
Ori din codrii răscolite,ori stîrnite din pustiuri;
Zguduind din pace-adîncă ale lumii începuturi,
Înegrind tot orizontul cu-a lor zeci de mii de scuturi,
Se mișcau îngrozitoare ca păduri de lănci și săbii,
Tremură înspăimîntată marea de-ale lor corăbii!...
La Niscopole vazut-ai cîte tabere s-au strîns
Ca să steie înaintea-mi ca și zidul neînvins.
Cînd vazui a lor mulțime,cîtă frunză,cîtă iarbă,
Cu o ură nempăcată mi-am șoptit șoptit atunci în barbă,
Am jurat ca peste dînșii să trec falnic,fără păs,
Din pristolul de la Roma să dau calului ovăs...
Și de crunta-mi vitejie tu te aperi c-un toiag?
Și,purtau de biruință, să mă-mpiedic de-un moșneg?
-De-un moșneg,da,împarate,căci moșneagul ce privești
Nu e om de rînd,el este domnul Țării Romînești.
Eu nu ți-aș dori vreodată să-nece spumegînd a tale oștii.
După vremuri mulți veniră,începînd cu acel oaspe
Ce din vechi se pomenește,cu Dariu a lui Istape;
Mulți durară,după vremuri,peste Dunăre vrun pod,
De-au trecut cu spaima lumii și mulțime pe norod;
Împărați pe care lumea nu pute să-i mai încapă
Au venit și-n țara noastră de-au cerut pămînt si apă
Și nu voi ca să mă laud,nici că voi să te-nspăimînt,
Cum veniră,se făcură toți o apă ș-un pămînt.
Te fâlnești că înainte-ți răsturnat-ai valvîrtej
Oștile leite-n zale de-mpărați și de viteji?
Tu te lauzi că Apusul înainte ți s-a pus?...
Ce-i mîna pe ei în luptă,ce-au voit acel Apus?...
Laurii voiau să-i smulgă de pe fruntea ta de fier,
A credinții biruință căta orice cavalier.
Eu?Îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul...
Și de-aceea tot ce mișcă-n țara asta,rîul,ramul,
Mi-e prieten numai mie,iară ție dușman este.
Dușmanit vei fi de toate,fără-a prinde chiar de veste;
N-avem oști,dară iubirea de moșie e un zid
Care nu se-nfioreaza de-a ta faimă,Baiazid!

De Mihai Eminescu